

Sygn. akt II KO 48/20

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 5 października 2020 r.

w sprawie R. D.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania
prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKa (...).
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 15 stycznia 2018 r., sygn. akt XVIII K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 27 lipca 2020 r. skazany R. D. zwrócił się z wnioskiem o przydzielenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. jakich miały dopuścić się orzekające w jego sprawie sądy (przy czym żadna z okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 pkt 1 – 11 k.p.k. nie została wskazana).

W dniu 4 sierpnia 2020 r. zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego wezwano skazanego do usunięcia braków formalnych pisma i udzielenie w terminie 7 dni informacji, jakie to okoliczności, wskazane w art. 540 k.p.k. oraz art. 540a lub b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o

wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy jego przyjęcia (k. 3).

W odpowiedzi skazany R. D. uzasadnił swój wniosek w ten sposób, że został skazany na podstawie „niespójnych i nielogicznych zeznań świadków” za czyn, którego nie popełnił. Podniósł także, iż skazanie nastąpiło na podstawie niedokładnego zdjęcia z monitoringu, a przy tym nie przeprowadzono wizji lokalnej i eksperymentu procesowego oraz nie wzięto pod uwagę tego, że K.. C. przyznał się do popełnienia tego czynu.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k. – dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego R. D. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 do § 3 k.p.k. Z analizy pisma zawierającego wniosek o przydzielenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, jak również z treści kolejnego pisma skazanego wynika, że przedstawia on jedynie zarzuty dotyczące (w jego ocenie) błędnej oceny materiału dowodowego przez procedujące w sprawie Sądy – co nie stanowi jednak podstawy do wznowienia postępowania w niniejszej sprawie.

Zgodnie z Kodeksem postępowania karnego takimi okolicznościami są wyłącznie: popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem, gdy istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia – jednak w tym przypadku przestępstwo to musi być stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu. Taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Nie doszło również w sprawie do ujawnienia nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 1 i 2a k.p.k.). Zaistnienie żadnej z tych podstaw wznowieniowych nie zostało przez skazanego ani podniesione, ani uprawdopodobnione w złożonym przez niego wniosku. Podobnie nie wykazano, by zachodziły kolejne podstawy wznowieniowe, wymienione w art. 540 § 1 pkt 2b-c k.p.k.

Podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie ocenia się w tym postępowaniu poprawności przeprowadzonego postępowania sądowego pod kątem wystąpienia względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 k.p.k. Nie bada się również oceny zasadności orzeczeń procedujących w sprawie sądów, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego, a nie czynić ustalenia faktyczne na podstawie tych dowodów. Tym samym argumenty przedstawione przez skazanego nie mogły stanowić skutecznej podstawy wniosku o wznowienie postępowania. Domagał się bowiem skazany od Sądu Najwyższego dokonania ponownej kontroli dowodów zebranych w jego sprawie w kontekście poprawności ich oceny, jaką przyjęły Sady pierwszej i drugiej instancji – takich działań Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym dokonywać nie może.

Wszystkie te okoliczności, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego przez R. D. wniosku o wznowienie postępowania. Tak sformułowany wniosek nie może więc stanowić

również podstawy do wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.